

Vica farsangja

Vica szeretett óvodába járni. Minden reggel fél hatkor ő keltette Panni mamát, hogy korán el tudjanak indulni. Bizony Panni mamát, mert mióta csak az eszét tudta, neki csak Panni mama volt és Mogyoró a kiskutyájuk. Szóval, ahogy mondtam, minden reggel ő keltette Panni mamát, és miután megitták a reggeli tejes kávé, Vica „Macisat”, mama a jó öreg kotyogókat, együtt vitték el egy tömb körre Mogyoró kutyát, majd elindultak az óvodába, ahol Gabi néni és barátai Szofi és Beni már vártak rá nagyon. Ők hárman voltak az elsők, minden reggel.

Február volt, és egy szürke, hófelhős napon, amikor az egyetlen színt a madáretetőtől beszüremelő vidám veréb és cinege nóta festette a szívekbe, Gabi néni készülődött. Behozta a kivetítőt, a számítógépet, szerelt, ügyködött, míg Vica és a többiek türelmetlenül toporogtak, találgattak. Vajon, mire készülhet Gabi néni? Amint így töprengtek, Gabi néni elkészült. Képzeljétek, egy igazi mozit varázsolt a csoportszobába, székekkel, nagy fehér vászonnal, meg mindennel! Csodálatos volt! A csoport leült a nézőtérre és Gabi néni elindította a filmet. A vásznon először félelmetes maszkokba és bárány bőrbe öltözött emberek táncoltak és zenéltek, meg valami furcsa hangszert pörgettek. Gabi néni elmondta, hogy ők a Busók, Mohácsról, mesélt a maszkjaikról, a hangszereikről, a ruházatukról, és elmesélte azt is, hogy ezek a félelmetes alakok, miként kergetik el a telet. Nagyon izgalmas volt és a fiúknak nagyon tetszettek ezek a rémisztő maszkok, meg persze Lilinek, ő nagyon szereti az ijesztő dolgokat. Ezek után Gabi néni elindított egy másik filmet, ezen pedig csodálatosan díszített, tollas, flitteres, ékköves ruhakölteményeket és maszkokat viseltek az emberek, és egy olyan különleges városban voltak, ahol az utcákon víz folyik, és mindenki csónakkal közlekedik. Gabi néni mesélt a Karneválról, melyet Velence városa rendez meg évről évre a báli szezonban. Mesélt azokról a gyönyörű állarcokról és ruhákról, és igazi barokk báli zenét is hallgattak a magnóról.

Vicát teljesen elvarázsolta a karneváli hangulat, egész nap dudorászott, táncolt és azt tervezte, ő is ilyen gyönyörű gyöngyös, ékköves tollas ruhát és maszkot visel majd a farsangon. Mikor haza értek, alig várta, hogy elinduljanak szokásos sétájukra Mogyoróval, mert olyankor beszélgettek Panni mamával, hogy mi történt velük aznap. Alighogy elindultak, Vicából elkezdett ömleni a szó, elmesélte Panni mamának, milyen nagyszerű mozit varázsolt nekik a terembe Gabi néni. Mesélt a Busókról és mesélt Velencéről. Mint egy felduzzadt folyó, úgy áradtak a látottak és hallottak belőle, Panni mama és Mogyoró pedig türelmesen hallgatták.

- És én tudod, mire gondoltam, drága Mamikám?
- Mire Vicuskám?
- Hogy én is ilyen gyönyörű karneváli ruhát szeretnék felvenni farsangkor! Jaj Mamikám, hát nem lenne fantasztikus? Úgy néznék ki, mint egy igazi királynő!
- De bizony, az csodás lenne, és ha valóban ezt szeretnéd, meglátom, mit tehetek.

-mondta Panni mama egy csalafinta mosoly kíséretében, melyet csak Mogyoró láthatott. Vica átölelte mamáját, Mogyoró pedig hamar közéjük furakodott, nehogy lemaradjon a családi ölelésről. Így álltak pár másodpercig a hullongázó hóban, a lila kabátos nagymami, a zöld kabátos, bojtos sapkás kislány és az aranyszőrű kutya, egy hatalmas, képzeletbeli szivárvány szappanbuborékban, legalábbis Vicus így látta. Mikor hazaértek le is rajzolta, mikor készen lett a mű, megmutatta Mogyorónak. Láthatóan tetszett neki, mert mosolygott és csóválta a farkát. Nem hagyta nyugodni a karneváli ruha, egész vacsora és fürdés alatt csak arra tudott

gondolni, miután Panni mama elmesélte neki a Téli Tücsök újabb emlékét, mely az írógép betűiből pattant ki, nem tudott elaludni. Halkan, hogy az ágy végében szunyókáló Mogyorót se ébressze fel, kicsusszant az ágyából, és asztalkájánál papírra vetette álmai karneváli ruháját. Színei, mint megannyi ragyogó páva, ékkövei úgy fénylettek, mint az eleven szentjánosbogarak. Igazán remekül sikerült, és mikor Vicus visszabújt a takarók alá, Mogyoró a szeme sarkából látta, hogy huncut tündérfények játszadoznak a rajz körül... vagy csak álmodta?

A rajz reggelre megfakult ugyan, levetette az éjszaka csodáit, de így is nagyon szép volt, Panni mama ki is tette egy mágnessel a hűtőre, hogy minden reggel megcsodálhassák, meg azért is, hogy titokban elkészíthesse azt. Hiszen ezért a titokért röppent fel akkor délután az égre, az a csalafinta mosoly. Attól a naptól kezdve minden este, ha Vica elaludt, Panni mama gondos kezei alatt kezdett életre kelni az álom, a karneváli ruha. Éjre nap és napra éj jött, az óvodai farsang napja egyre közelebb volt, Vica pedig egyre izgatottabb volt. Készültek rá nagyon, díszítették a termet, verseket, énekeket, táncokat tanultak. Sokat beszélgettek, hogy ki, minek szeretne öltözni, még szalagos fánkot is sütöttek Gabi nénivel és Réka nénivel, ami nagyon finom volt.

Három nap volt még farsangig, de reggel nem ébresztette Panni mamát Vicus gyöngyöző kacagása, sem Mogyoró körmeinek kipikopizása. Panni mama szeme az öreg vekkerre tévedt, majd kipattant az ágyból, hiszen hat óra is elmúlt már. Mi lehet Vicával, és Mogyoróval? Átsietett a nappalin, be a kisszobába, ahol az ágyban találta Vicust és szorosán hozzá bújva Mogyorót. Mikor benyitott, Mogyoró rosszallóan nézett fel rá.” – Hát nem látod, hogy beteg?! Ne ébreszd fel!” Panni mama halkan oda osont, Vica homlokára tette kezét. Bizony Mogyorónak igaza volt, mintha egy vulkán tört volna ki benne, annyira forró volt Vicus, mégis egész testében reszketett. Panni mama lázcsillapítóért és priznicért rohant, hiszen az orvos ilyen korán még nem rendelt. Minden praktikáját bevetette, még hűtőfürdőt is készített, de Vica láza alig ment le egy kicsit, így aztán nem volt mese fel kellett hívni az ügyeletet. Nemsokára egy kedves doktor bácsi állt Vicus ágy mellett, aki megvizsgálta és megállapította, hogy Vicusnak tüdőgyulladása van, így nem mehet óvodába. Felírt neki gyógyszereket, és nagymama lelkére kötötte, hogy három napig ki se keljen az ágyából. Vicus az első napot át is aludta, másnap már jobban volt, és a farsang reggelén úgy érzete, már nincs semmi baja, akár mehetne is oviba. Ki is szeretett volna kelni az ágyból, de Mogyoró nem engedte, finoman megfogta pizsamája szárát és kedvesen morgolódott, hogy ne menjen sehova. De Vicus hajthatatlan volt, rohant Panni mamához, hogy felébressze, és menjenek az óvodába.

- Mamikám, kelj fel! Ma van a farsang és én már nem vagyok beteg!
- Ó Vicuskám, dehogyisnem, még mindig tűz forró a homlokod. Gyere, vedd be a gyógyszered, és kérlek, fekjüdj vissza a jó meleg takarók alá!
- De Mamikám, én szeretnék karneváli ruhában táncolni! – sírta el magát Vica.

Panni mama mézes citromos teát készített és bevitte Vicusnak a szobába az orvossággal. Vicus lenyelte a hatalmas gyógyszert, megitta a teáját, lefeküdt és csendesen, némán zokogott Mogyoró oldalába. Amint így sírdogált, könnyei elöntötték a szobát, és már nem is volt ott szoba, csak ő ringatózott ágyában a tengeren, Mogyoróval, aki meglehetősen megrémült, eme hirtelen jött változástól. A látóhatáron egyenesen feléjük tartott egy hatalmas, kétárbocos

hajó. Amint elég közel ért hozzájuk, látták, hogy a hajó nem másé, mint Benié, ő volt a kapitány. Fodros kapitányi gúnyájában már messziről integetett Vicusnak, és mikor az ágyához értek ledobott neki egy kötélletrát, amin felmászatott, Mogyorónak pedig leeresztett egy kosarat, amivel fel tudták húzni a fedélzetre. A fedélzeten csak egerek munkálkodtak, két fiatalabb egérke a fedélzetet sikálta, nem sok örömmel, míg az árbockosárban is egy egér kémlelte a vizet. Vicusnak el sem kellett olvasnia a hajó oldalára írt neve, hogy tudja, Beni kedvenc meséjébe csöppentek. Mikor még nem volt beteg, beszélgettek arról az oviban, hogy szeretne Benedeknek öltözni farsangon, és most itt álltak ezen a nagyszerű hajón, és barátja volt a kapitány.

- Sziget a láthatáron! –kiáltott az egér az árbockosárból
- Kikötünk! Lehet, hogy kincses szigetre találtunk!

Kikötöttek a szigeten és kis csoportokban el is indultak felfedezni azt. Már mélyen az erdőben barangoltak, Mogyoró orrát folyvást a földre tapasztotta, mikor egyszer csak megállt és fülelni kezdett. Hamarosan Beni és Vica is meghallotta az idegen hangokat, így még időben elrejtöztek a sűrű aljnövényzetben, ahhoz, hogy a kalózok ne vegyék őket észre.

- Halkan kövessük őket! – súgta oda Beni Vicusnak.
- Biztos vagy abban, hogy ez jó ötlet? – kérdezte Vica.
- Ha ők kalózok, akkor itt rejtették el valahol a kincseiket. Jó volna megtalálni, nem gondolod?- vetette fel Beni.
- Ugye tudod, hogy a kapitány, a mesékben sosem ilyen felelőtlen?- kérdezte Vica.
- Tudom, de én Beni vagyok és csak egy kicsit kapitány, és én szeretnék kincset találni!
– válaszolta Beni
- Akkor gyerünk! Csak legyünk nagyon óvatosak! –suttogta Vica.

Addig követték a Kalózokat, míg egy hatalmas barlang szájához nem értek, itt azonban a kalózok örökét állítottak. Lehetetlennek tűnt, hogy bejussanak, nem tudtak volna ellopózni az örök mellett észrevétlenül.

- Bárcsak lenne nálunk egy láthatatlanná tévő köpeny! – sóhajtott Vicus.
- De hiszen éppen van nálam egy, itt a táskámban! –Beni egy hatalmas köpönyeget vett elő, amiben elrejtette magukat.

Zavartalanul követhették a kalózokat egyre beljebb, a barlang gyomrába, a kincsekhez. Mikor a kalózok letették a zsákmányukat, elindultak visszafele a kijáráthoz, Beni pedig elkezdte táskájába tömni a megannyi drágakövet és arany tallért. Igen ám, de a kincses kamra elé lassan egy kő kezdett el begördülni. Későn vették észre és már csak Beni tudott kimenekülni. Vicus és Mogyoró a barlangban rekedtek.

- Segítség! Segítség!- kiabált Vicus, és vele együtt kiabált Mogyoró is.
- Hiába kiabálunk Mogyoró, itt ragadtunk! Jaj, csak Beninek ne essen semmi baja!

Ekkor a barlang bejárata felől ismerős hangot hallottak meg.

- Szezám tárulj!
- Nahát! Lili, te vagy az?- kérdezte Vicus.
- Igen, én! Netán a negyven rablót vártad? – kérdezett vissza gúnyosan Lili.

- Nem, de hova lett Beni és a kalózok? –kérdezte most már egyre rémültebben Vica.
- Nincsenek itt kalózok, ez itt Seherezádé birodalma. – válaszolta kicsit kedvesebben Lili.

Most már emlékezett, Lili nagyon szerette ezt a mesét. Seherezádénak szeretett volna öltözni farsangon. De Lilit apukája neveli, és nincs sok pénzük, így, ha Vica szeme nem csalt Lili Ali babának öltözött. Persze, hiszen tavaly Laci, a bátyja is ezt a jelmezt viselte. Lilinek bajusz és borosta volt festve az arcára, amitől nagyon mulatságosan nézett ki.

- Lili, ha te vagy Ali baba, akkor ez azt jelenti....
- Azt jelenti, hogy hamarosan megérkezik a negyven rabló is, igen. –előlegezte meg a választ Lili.

És ebben a pillanatban kinyílt a barlang bejárata, meleg levegő és homok tódult be, és ezzel együtt érkezett negyven, pokolian dühös rabló is, akik üldözőbe vették őket. Lili harcra szállt ellenük, de Vica és Mogyoró nem voltak ilyen bátrak. Egy sziklafalnak vetették a hátukat, mikor egy kötél vég, vagy legalábbis valami olyasmi csiklandozta meg a vállát, és ismét egy ismerős hangot hallott.

- Fogd Mogyorót és a kötelet, majd én, felhúzlak!- kiáltotta az ismerős hang.

Vicus úgy tett, ahogy a hang parancsolta, és amint egyre feljebb és feljebb jutottak a kötéllel, eltűnt Seherezádé homok birodalma, Ali baba és a negyven rabló, fölöttük pedig egy vár tornya magasodott, s a torony tetején a legfelső szobából, Szofi lógatta ki arany haját neki és Mogyorónak, hogy megmentse őket.

- Hát persze, hiszen te Arany hajnak szerettél volna öltözni! Már mindent értek! – sóhajtott Vica
- Én nem annak öltöztem, hanem az vagyok! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Szofi.
- Köszönöm, hogy megmentettél!
- Igazán nem tesz semmit! Gyere, keressünk neked valami rendes ruhát és menjünk a bálba.

Szofinak szebbnél szebb ruhái voltak, Vicus egy azúr kéket választott, felöltötte, Mogyorónak a nyakába csokornyakkendőt biggyesztett, és elindultak a bálba. Táncoltak egész éjjel, Mogyoró meg tanult keringőzni, tangózni és egy kicsit rumbázni is. Vicus nagyon jól érezte magát ezen a királyi bálon, viszont mire éjfél ütött a harang, ő is és Mogyoró is rettenetesen elfáradtak. Megkeresték hát a szobájukat és lefeküdtek aludni. Telis tele izgalmas kalandokkal a lelkükben.

Vicus az ágyában ébredt, és már nem volt lázas. Mogyoró kedvesen nyalogatta arcát, bár volt rajta egy pepita csokornyakkendő, amit Vicus sehogy sem értett, hogyan lehetséges. Panni mama bejött hozzá egy kis teával és piritóssal, amit Vicus kedvenc lekvárjával kent meg.

- Beszéltem az orvossal, ha a hétvégén már nem lesz lázad, szerdán mehetünk oviba. – mondta örömmel Panni mama.
- Hát jó, az jó lesz Mamikám. – mondta csalódottan Vicus.
- Mi a baj Kincsem, mi bánt? – kérdezte Panni mama.

- Hogy akkor már nem lesz farsang!- pityeredte el magát Vicus.
- Akkor már nem, ez is igaz. –simította meg haját Panni mama

Eljött a szerda, de Vicus nem sietett ébreszteni Panni mamát, ott hagyta a tejes kávéjának a felét, lassan kullogott a tömb körön Mogyoró és Panni mama után, és ugyan így kullogott be az óvodába, ahol most nem ő volt az első.

És képzeljétek, mi történt?

Bent az óvodában Gabi néni, és Réka néni is várták, meg Beni, Lili és Szofi, meg a többi csoporttársa. De mindez nem elég Beni kapitányi ruhát viselt, Lilinek bajusza és borosta volt az arcára festve, Szofi pedig talpig hercegnői pompában fészített. Vicusnak könnybe lábadt a szeme, és hirtelen eszébe jutott a karneváli ruha. Az a szép pávatollas, szentjánosbogaras karneváli ruha, amit annyira nagyon szeretett volna.

És képzeljétek mi történt?

Ott volt az is, csak rá várt! Panni mama gondos, szorgos kezeit dicsérve, ott lógott egy vállfán! Vicus belebújt ebbe a mesés ruhába.

És....

Elkezdődhetett a karnevál!

